

אף על פי פרק חמישי כתובות

נמ.

עין משפט
נר מצוה

נא א ב מיי פ"ב מהל'
גדרים הל' י סמג
לחון רמב"ט פ"ב י"ד ס"ו
רמב"ט פ"ב ו' ע"א
א"ח פ"ב ס' ע"א
ג ב מיי פ"ו מהל'
ערכין הל' כ"ט:
ג ב ד מיי פ"ב הל' כ"ו:
ג ד ה מיי פ"ב הל' כ"ט:

קונם שאני עושה אֶפְדִּי. אפילו גרסי' שאיני לא הו' דבר שאין בו
ממש דהא מנן צפ' בתרא דנדרים (דף פא): קונם שלא אתן
תבן לפני בצקך אינו יכול להפיר:

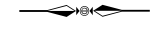
אינו צריך להפיר. במעלה לה מונוות ומועה כסף איירי ולכן
אינו צריך להפיר מהמוות הכל שלו
ואם משום העדפה שעל ידי הדחק
גם היא שלו ואין לפרש טעם דאין
צריך להפיר משום דאין אדם מקדיש
דבר שלא בא לעולם דאם כן צמנס
נקט מה שאינו עושה לפיך דלימני
מקדיש ידי עזמנו: **רבי עקיבא**
אומר יפה. דקסבר דהעדפה שעל
ידי הדחק הו' לנפשה כדאמרין בריש
מילאת האשה (לקמן סו. וס) ואל"ת
והיאך יכול להפיר והא אין זה מדברי
שנינו לבינה וי"ל דחשיב זינו מקדיש
לפי שאינו יכול ליזהר וליקח ממש
צמנסו את הראוי לו ולהניח שאינו
ראוי לו א"י גס חלקה משועבד לו
שילקח צמנס דאם קרקע והוא יוכל פירות
וא"ת אם כן איך יכול להדיכו כיון
דמשועבדת ליה דאלמנה רבנן
לשעבודיה דבעל כדאמר בסמוך וי"ל
דדוקא בעיקר מעשה ידיה הוא
דאלמנה שהם לבעל לגמרי אבל הכא
דלאו ידיה ניהו אלא לפירות בעלמא
לא אלמנה:

שמא יגרשנה בו'. ואם תאמר
ולר' דאמר יכולה אשה
שמתאמר לבעלה לחזור ואיני
עושה למה לי לנמקט שמא יגרשנה
לימא שמא תאמר איני ניזונה ואיני
עושה וי"ל דהא לא שכיח שמא
אוזרת כן: **ב"י** אמר שמואל ה"כבה
ברבי יוחנן בן גורי דהעדפה. פירוש
הקונטרס ממוגס כמו שפירש
בעזמנו ונראה לר"ת דהכי פירוש
להעדפה דסבר ליה דמואל כרבי
יוחנן בן גורי צהא דהעדפה לבעל
וצתר הכי גרים וימא הלכה כתנא
קמא אי נמי אין הלכה כרבי עקיבא
וכן פירש ר"ח:

בשלמא אדם אוסר פירות
חבירו ע"י חבירו. פירוש דהא אוסר
משום דאחד מהן צרשמו יאסור
דבר שלא בא לעולם על חבירו שאין
לא זה ולא זה צרשמו שכן אין אדם
אוסר פירות חבירו על חבירו לפי
ששניהן אינם צרשמו:
בשלאקחנה ממך בו'.
ואע"ג דהתם
קאמר לשאלקחנה והכא לא קאמרה
לכשאלקחנה אין גראה לו לחלק:
הכא אין בידה לגרש עצמה.
תמימה דהא צידה לומר איני
ניזונה ואיני עושה יש לומר דרובה
ליישב גס אליבא דריש לקיש:
שדה

מונוות שכיחי ומעשה ידיה שכיח ומותר לא שכיח. מעה כסף קיי
ומעשה ידיה קייין כדתנן (לקמן דף סד): מה היא עושה משקל חמש
סלעים: **והא עלה קטני.** צמתני: **ומה היא עושה לו.** ומדפריש צמר
מעשה ידיה ומה היא עושה לו מכלל דרישא צמעשה ידיה איירי ולא
צמותח: **שפי.** קשה לטווחו יותר מן
הערב: **הכי קאמר.** (לעולם צמותח
איירי צרישא והכי קאמרן) סיפא ומה
היא עושה לו עיקר דדע מותר מאי
ניהו: **משקל חמש סלעים.** סלע של
יהודה כפליים צמשקל סלע של גליל:
מי אמר שמואל הכי. והאמר שמואל
לנילו צמותח לאחר מיתה פליגי ועלה
א"ר יוחנן הסנדלר חולין ואע"פ
דשהתא דיידיה הוא אלמא טעמא דר'
יוחנן משום דבר שלא בא לעולם הוא
שעדיין לא מתח ואין לו רשות צמותח
הואיל ואינו מעלה לה מעה כסף
וצהא אמר שמואל הלכה: **והסנן**
קונם שאני עושה לפיך. מה שאני
עושה יהיה קונם לפיך יהי עליך
הקדש מליהנות לו: **אינו צריך להפיר.**
נדר זה שאין צה כח להקדישו לפי
שהוא שלו: **שמה שעדיף עליו.** יותר
ממה שספקו לה חכמים משקל חמש
סלעים דמותר זה אינו שלו ויכולה
להקדישו: **ר' יוחנן בן גורי אומר.**
אף עיקר מעשה ידיה צריך הפרה:
שמה יגרשנה. ויהא הנדר חל
שמשגרשה אינה משועבדת לו למעשה
ידיה: **ופהא אסורה לחזור לו.** לפי
שחאסר מעשה ידיה עליו ואי אפשר
לו ליזהר שלא תטחון ולא תאפה וכל
שאר מלאכות השנויות צמנסנתו (ע"כ)
שההשה עושה לבעלה: **ואמר שמואל**
הלכה כו'. אלמא לכשיגרשנה חל
הנדר. אלמא אדם מקדיש דבר שלא
בא לעולם שעדיין לא גרישה: **כי**
אמר שמואל הלכה כו' יוחנן בן גורי
להעדפה. קאמר. כלומר הלכה דיפר
ולאו מוטעמיה דאילו לר' יוחנן עיקר
מעשה ידיה צריך הפרה ולשמואל
משום העדפה שמה מעדיף על הראוי
הוא דלומר יפר. והשתא נמי הוה מלי
לאקשיי סוף סוף לא בא לעולם דהא
לא נתשה: אלא חקשי ליה קושיא
אחריתא: **אין הלכה ככ"ק.** דלומר
אין צריך להפיר אלא יפר: **אלא אמר**
רב יוסף. לעולם הלכה ומטעמיה
קאמר ומשום שמה יגרשנה: **ושאני**
קונמוס. הקדש שאינו הקדש לכל
אלא על אדם אחד צלשון קונם: **מסוך.**
שהוא תופס צמקוס שאין סתם הקדש
תופס שאדם אוסר פירות חבירו עליו
ואומר קונם פירות פלוני עלי וצמסתם
הקדש אין אדם מקדיש דבר שאינו שלו
הלכן אדם אוסר עליו נמי דבר שלא
בא לעולם אבל ממני צמקדיש הקדש
גמור איירי ואינו ממתח לתפוס
כקונם: **אמר ליה אביי.** ומה ראה

(א) [לעיל ע"מ: נח: ע] א [קמן
דף: א] (ב) [ע' חז"ל יצמות
סו. ד"ה ע"א] (ד) קדושין סב.
יבמות ג"ג. לקמן סו. ע.
גדרים פ"ג. (ה) [גדרים ע"א].
(ו) [ע' חז"ל נדה מ' ב"ד'
כדי פתח ס' דלא גרסי
אלא] (ז) (דף נח:).

מוסף רש"י
קונם שאני עושה
לפיך. אשה האם האמה
לבעלה מה שאני עושה
מאלה היא אסור לפיך
צקוס (יבמות ע"ג) מעשי
ידי יהו' לפיך סהקדש
(קדושין ע"ג). אינו צריך
להפיר. אין בעלה צריך
להפיר שאין נדה חל
שהרי משועבדת לו (שם)
דכיון דקא משעבדת לה
למעשה ידיה לא מילת
נדה (יבמות ע"ג) דלא
אמה כלום דלאו כל כמינה
לאפקודי לבעל מה דמי
ליה דתמננא (גדרים ע"ה)
ואפילו בשמה מעדיף נמי
לא חשיבי. דאי מעבדת
נמי לבעל הוא (קדושין
שמוא עדיף עליו יתר
מן הראוי. שמה מעדיף
על מעשה ידיה יותר מן
הראוי לו ויותר ממה שהיא
יציבת לנשות לו וצמנסות
(לקמן סד): אמרין מה
היא עושה לו משקל ה'
סלעים שמי ביהודה שכן
עשר סלעים בגליל. וכל
חמה העדפה קדשה אפי'
דלא צהא לעולם בשעה
הנדר (קדושין ע"ג) ופי'
לא משעבדת ליה ואהעדפה
חיל נדר ואפי"ג דעדין
לא נעשת המלאכה (יבמות
ע"ג) והעדפה ידיה הוא
וחיל עלה קונם (קדושין
ע"ג). שמא יגרשנה
ותהא אסורה לחזור.
דאזת מלאכה שעישה
אתר הגירושין. שכתב
צרשמו אסור צמותח
מלאכה ובעל מעשה ידיה
גירושין איילין וקסבר
אדם אוסר דבר שלא בא
לעולם אחר גירושין. אפי'
שלא בא לנשותו בעת צהא
לעולם דהא מגורשת היא,
לכשהא צרשמו שתמה
לו שהיא אסור. וי"ע סבר
צהא מודעת לך דאדם
אוסר דבר שלא בא לעולם
הכי דהו' צרשמו לאלתר
כשהא לעולם. כגון העדפה.
אלא אין אדם אוסר
לשלי' אפי"ג שעה לעולם
ואין צרשמו אלא לאחר
ומן. לכשציוטאו לרשמו
יחול נהלין אסור (גדרים
ע"ה). שכן אין אדם
אוסר פירות חבירו על
חבירו. דאי אמר לחבירו
קונם פירות של פלוני עליך
לא הו' כלום (שם ע"ח).

פירות חבירו עליו לכתן שהן פירות חבירו על חבירו דעכשו היא משועבדת לו למעשה ידיה ואינה ראויה להתפיסו צקונם ולכשיגרשנה
קאמר דחיל ועוד שעדיין לא נעשת המלאכה עד לאחר גירושין וחזרה: **בשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו.** צקונם שהרי אדם אוסר
פירותיו על חבירו צין צלשון קונם לחבירו לצדו צין שהקדישו סתם הקדש גמור: **יאסר דבר כו'.** צמתיה: **דבר שלא בא לעולם.** לא המלאכה צהא
ולא הרשות צהא לידה להתפיס עד שתגמר: **שכן אין אדם כו'.** שמתקוס צצלת אין אמה יכול ללמוד איסור שהרי אף צקונם אין אוסר פירות חבירו
על חבירו לומר קונם פירותי עליך: **באומרו יקדשו ידיו כו'.** שהמלאכה כמי צצלת לעולם ועל הגירושין שלא צהו קא מסיק ואילו ומתניחין באומר
מעשה ידיך הקדש: **ומי איבא מידי כו'.** כלומר מירצת לא בא לעולם דמלאכה לא בא לעולם דגירושין לא מירצת דאילו השתא לית לה רשותא
לאקדושה והיכי קדיש לקמיה: **אלמה לא.** צמתיה: **מי לא קדשה.** חס מכרה וחזר ולקחה: **צידו להקדישה.** שהרי עכשו שלו וכי היכי
דאילו אקדשה השתא קדשה כי אמר נמי תיקדוש לקמיה קדשה: **הא לא דמית.** מסקנה דקושיא היא: **הסס.** גבי מכרתי לך אין לו עכשו צה
לא גוף ולא פירות ואין אדם מקדיש דבר שאינו שלו: **הא גופה צידה הו'.** והכי יקדשו ידי אמה: **הא לא דמית.** מסקנה דאתקפמיה היא:
לא